

Sygn. akt III Ca 167/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Protokolant Agnieszka Wołoch

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko A. S. (1) (S.), A. S. (2) (S.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. akt II C 1586/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki Gminy G. na rzecz pozwanych A. S. (1) i A. S. (2) solidarnie kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 167/16

UZASADNIENIE

Powódka Gmina G. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanych: A. S. (2), A. S. (1) i M. Ż. kwoty 1 678,10zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1 534,81 zł od dnia 1 09 2003r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że na podstawie umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) pozwani są zobowiązani do uiszczania czynszu oraz opłat eksploatacyjnych, z czego się nie wywiązują, a wezwania do zapłaty pozostają bezskuteczne.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 23 03 2004r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanym zapłacić solidarnie powódce dochodzone należności.

Pozwani A. S. (2) i A. S. (1) wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym żądali oddalenia powództwa.

Zarzucali błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że pozwani A. i A. S. (2) zamieszkiwali wspólnie z powodem oraz poprzez błędne uznanie czasu ich zamieszkiwania w spornym lokalu. Podnieśli także zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 13 06 2015r. wydał postanowienie, w którym stwierdził nieskuteczność doręczenia pozwany A. S. (2) i A. S. (1) nakazu zapłaty, uchylił zarządzenie stwierdzające prawomocność, stwierdził złożenie przez pozwanych sprzeciwu w terminie i uchylił postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 13 08 2015r, zasądził solidarnie od pozwanych A. S. (1) oraz A. S. (2) na rzecz powódki Gminy G. kwotę 730,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 620,58 zł liczonymi od dnia 1 09 2003r., ustalił solidarną odpowiedzialność pozwanych z M. Ż. wobec którego orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Gliwicach z dnia 23 03 2004r. i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 659 § 1 k.c. i art. 688¹ § 1 i 2 k.c. stwierdził, iż sporny pomiędzy stronami był okres czasu, w którym pozwani faktycznie przebywali w spornym lokalu mieszkalnym, a w konsekwencji tego wysokość zobowiązania pozwanych z tytułu opłat czynszowych. Uznał, iż wobec zakwestionowania przez pozwanych żądania powoda to na stronie powodowej z mocy regulacji art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania okresu w jakim pozwani zamieszkiwali lokal przy ul. (...). Ze zgromadzonego materiału wynika, iż pozwana na mocy ugody zawartej z powódką w dniu 30 07 2002r. zobowiązana była spłacić zadłużenie za okres od lutego 2001r. do lipca 2002r. w kwocie 620,58 zł wraz z odsetkami w kwocie 109,97zł. Uznał, iż w zakresie przewyższającym żądanie wynikające z ugody powództwo jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie. Nie uwzględnił zarzutu przedawnienia, bowiem pozew został złożony w dniu 25 02 2004r., a roszczenie obejmowało opłaty czynszowe od dnia 25 02 2001r. Ponadto wobec zawartej ugody doszło do uznania roszczenia. O należnych powodowi od pozwanych odsetkach ustawowych orzekł uwzględniając regulację art. 481 § 1 i 2 k.c. O kosztach procesu orzekł na podstawie regulacji art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Orzeczenie **zaskarżyła powódka Gmina G.** w części orzekającej o oddaleniu powództwa. Wnosiła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa – zasądzenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje, bądź uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Podnosiła, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne i procesowe, regulację:

- art. 688¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące brakiem przyjęcia, iż pozwani solidarnie zamieszkiwali w lokalu przy ul. (...) do dnia 31 08 2013r.,
- 6 k.c. poprzez wadliwe uznanie, iż powódka nie udowodniła faktu zamieszkiwania pozwanych solidarnie po dniu 30 07 2002r. podczas gdy powódka zawnioskowała o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów w postaci akt sprawy toczącej się pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym w Gliwicach w sprawie o sygn. akt I C 1426/14, z których wynika, iż pozwani mogli wyprowadzić się najwcześniej w dniu 28 04 2003r. co sami pozwani przyznają,
- art. 227 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd I instancji dowodów w postaci akt sprawy o sygn. akt I C 1426/14,
- art. 232 § 2 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie powyższych przepisów, w sytuacji w której Sąd I instancji wydając wyrok opierał się na materiale dowodowym nie nadającym się do rozstrzygnięcia,

a mianowicie nie ustalił w sposób bezsporny, iż pozwani solidarnie nie mieszkali w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) po dniu 30 07 2002r.,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, a mianowicie wyciągnięcie wniosków sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, skutkujące przyjęciem stanowiska, iż pozwani solidarnie nie zamieszkiwali w lokalu mieszkalnym po dniu 30 07 2002r.

W uzasadnieniu przede wszystkim podkreślał, iż Sąd I instancji bezzasadnie oddalił wnioski dowodowe powódki mające istotne znaczenie dla sprawy.

Pozwani A. S. (1) i A. S. (2) wnosili o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na ich rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując, że mają one źródło w łączącej strony umowie najmu przedmiotowego lokalu mieszkalnego oraz reżimie prawnym tej umowy.

Pozwana w odpowiedzi zaprzeczyła twierdzeniom powódki, co stosownie do regulacji art. 6 k.c. obligowało ją do wykazania w toku postępowania zasadności

i wysokości dochodzonych należności.

Zawarte w części ustalającej zaskarżonego orzeczenia ustalenia faktyczne dotyczą w części okoliczności bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają podstawę w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

W zakresie poczynionych ustaleń jest on logiczny i wewnętrznie spójny

i co za tym idzie w pełni wiarygodny.

W postępowaniu apelacyjnym uzupełniono materiał dowodowy sprawy dopuszczając i przeprowadzając zaoferowany przez skarżącą Sądowi pierwszej instancji dowód z zawartych w aktach sprawy Sadu Rejonowego w Gliwicach o sygn. akt I C 1426/14 : odpowiedzi na pozew oraz pozwu wzajemnego na okoliczność,

że pozwani w spornym okresie mieszkali w przedmiotowym lokalu.

Ze zawartych w nich informacjach wynika jednak jedynie, iż pozwani od 28 04 2003r. mieszkali w lokalu mieszkalnym położonym w G. przy ul. (...) i brak w nich jest jakiegokolwiek informacji, iż w spornym okresie mieszkali oni

w przedmiotowym lokalu położonym w G. przy ul. (...) (więcej

z zeznań złożonych przez pozwaną A. S. (2) wynika, że „przed 2003r. wynajmowali całą rodziną lokal przy Alei (...). a w maju 2003r. przeprowadzili się do lokalu przy ul. (...) opuszczając lokal przy ul. (...). W. K. z powodu wygaśnięcia umowy”; k- 68 akt).

Dlatego również i w obecnym w materiale sprawy brak jest podstaw

do poczynienia postulowanych w apelacji ustaleń faktycznych, co potwierdza prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny tego zagadnienia.

Z tych też względów Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne Sadu pierwszej instancji przyjął za własne.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

W materiale sprawy brak jest bowiem podstaw do ustalania, iż pozwani

w okresie po dniu 30 07 2002r. mieszkali w spornym lokalu, co wobec nie wykazania tego faktu przez skarżącą (art. 6 k.c.) w świetle przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku regulacji prawnych czyni w tej części powództwo nieuzasadnionym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku,

przez co apelacja skarżącej jest bezzasadna w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c. i jako taka z mocy tej regulacji podlegała ona oddaleniu.

Reasumując wyrok w zaskarżonej części jest prawidłowy i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono na mocy regulacji art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. § 13 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461 j.t.), biorąc pod uwagę, iż powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym i powinna zwrócić pozwanym poniesione przez nich w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSO Leszek Dąbek